

Билтен Српске Православне Црквеношколске-Општине Свети Сава
2151 West Wallings Road; Broadview Hts., Ohio 44147

НЕДЕЉА 1. ПО ДУХОВИМА

Tone 8TH Ep. 330 (Heb. 11:33-12:2)
Gospel: Mt. 38 (10:32-33; 37:138)

*Today our Church celebrates:
Данас наша Црква прославља:
Jun. 14TH 2020-Jun. 1ST 2020*

Освећење ваших кућа

Због ситуације са корона вирусом нисмо били у могућности да осветимо Ваше куће ове године. Када се ситуација смири, ако желите, можете позвати оца Мила да то учините. 330-519-6621

**Congratulations to
Steve and Caroline Coso,**
as they celebrated their 70th
Wedding Anniversary on June
10th 2020 ! God bless You!

Свети Јустин Поповић

Благоје Поповић (1894-1979), потоњи отац Јустин, је рођен у Врању 6. априла (25. марта по старом календару) 1894. године од оца Спиридона и мајке Анастасије. Фамилија Поповића је кроз генерације била свештеничка, једино је Благојев отац Спиридон био само црквењак. Благоје је био најмлађе дете, а имао је старијег брата Стојадина и сестру Стојну. У деветоразредној београдској Богословији стекао је пуно пријатеља и са њима се окупљао у разна богословска, молитвена братства. Један од његових пријатеља је био и Милан Ђорђевић, потоњи владика далматински Иринеј. Као млад богослов, Благоје је поред светоотачких дела читао највише Достојевског. Брат Стојадин, као студент права је изгубио несрећним случајем живот, испавши из воза при једном своме повратку са студија кући. Благоје тада свима отворено говори да жели цео свој живот да посвети Богу да би био што ближи њему и своме брату. Родитељи му се противе тој жељи и на све начине покушавају да спрече своје дете да оде у монахе. Благоје бива мобилисан у „ђачку чету“ при војној болници у Нишу током Првог светског рата, а касније они се заједно са војском и свештенством повлаче преко Албаније. Стигавши у Скадар, Благоје моли патријарха Димитрија за монашки постриг, патријарх благосиља и богослов Благоје постаје монах Јустин. Тадашња власт пребацује једним старим бродом богослове до Барија, а после тога преко Париза, богослови стижу у Лондон где их прихвата јеромонах Николај Велимировић. Из Енглеске где је са групом богослова привремено смештен, благословом патријарха српског Димитрија, Јустин прелази у Духовану академију у Петрограду. Због немира који су надлазили богослови су 1916. назад повучени у Енглеску. У Енглеској, Јустин студира теологију на Оксфорду и сам се издржава, а не од стипендија енглеске владе. Своју критику западног света изложио је у својој докторској тези Религија и философија Достојевског, која није прихваћена. Без дипломе се враћа у Србију 1919. године. Патријарх Димитрије га убрзо по повратку шаље у Грчку. Постао је стипендиста Светога Синода. За време једнога краткога боравка кући, бива промовисан у чин јерођакон. У Грчкој, као и у Русији и Енглеској, упознаје тамошњи свет. На њега је посебно утисак оставила једна старија бака, Гркиња, код које је становао. За њу је рекао да је од ње више научио него на целом Универзитету. Често је као јерођакон саслуживао у грчким храмовима. У Атини стиче докторат богословља. Свети Синод му наједном ускрађује стипендију, пред сам докторат. Морао је 1921. године да се повуче у Србију и постане наставник карловачке богословије. Предавао је Свето писмо Новог завета, Догматику и Патрологију. Ту прима јеромонашки чин. Временом постаје уредник православнога часописа „Хришћански живот“ у карловачкој богословији (у коју је у међувремену био премештен), неко му краде са раднога стола докторску дисертацију о гносеологији св. Исака Сиријског и св. Макарија Египатског. Али је за пар дана написао оквирно исту дисертацију „Проблем личности и познања по учењу св. Макарија Египатског“ и докторира у Атини, 1926. године. Убрзо потом ..

За Размишљање: Нико није толико бестидних клевета просуо на Христа Господа колико Јевреји. Њихов Талмуд кипти од злобе и пакости према Господу. Но све те ништавне клевете оповргава јеврејски најистакнутији историчар после Христа, Хосиф Флавије, рабин и научник, који је живео крајем I столећа. Он пише: „У то време живео је Исус, муж мудри, који се једва може назвати човеком због тога што је чинио чудесна дела — учитељ људи који су примали истину с радошћу. Он је привукао к себи много следбеника, како из Јудеја, тако и из Грка. Он је био Христос. Па и после тога, када је Пилат, по достави наших најзнатнијих људи, осудио Њега на крсну смрт, ипак Га нису напустили они који су Га и раније љубили: Он се опет јавио њима жив трећи дан, како су божествени пророци предсказали о тим и многим другим делима, која се на Њега односе. И секта хришћана, тако по Њему назвата, постоји до дана данашњега.“ Тако је записао човек неверујући у Христа, но научник слободан од пристрасности и злобе.

Јустин... протеран је из Карловачке богословије у Призрен, где је провео око годину дана, тачно онолико времена колико је требало да се часопис „Хришћански живот“ угаси.

Јустин бива изабран за помоћника владици Јосифу Цвијовићу у мисији у Прикарпатској Русији. Убрзо га је Свети Синод одлучио поставити за епископа. Он је то одбио уз образложење да је недостојан тог чина. После тога ниједном није изабран или предлаган за епископа.

После тога је постављен за професора Битољске богословије. На богословији је био у вези са владиком Николајем и Јованом Шангајским. Заједно са архиепископима СПЦ борио се против увођења Конкордата у Србију 1936. године. Од 1934. је професор Богословског факултета Универзитета у Београду. Заједно са Браниславом Петронијевићем основао Српско филозофско друштво 1938. у Београду.

По избијању Другог светског рата, отац Јустин борави по многим манастирима. Највише времена је проводио у овчарско-кабларским манастирима, у којима је и ухапшен после рата од стране комунистичких власти. После притвора, преместио се у манастир Ћелије код Ваљева. Отац Јустин Поповићу Ћелије је дошао 1948. године по благослову владике шабачко-ваљевског Симеона и мати игуманије Саре, која је дошла са неколико својих сестара из манастира Љубостиње у Ћелије, неколико година раније. Стално је био прогањан, саслушаван, привођен од власти. Мало је било оних који су стајали у његову одбрану.

Отац Јустин је се упокојио у исто време и у исти дан када је и рођен - на празник Благовести 7. априла (25. марта) 1979. године. 2. маја 2010. године, одлуком Светог архиепископског сабора СПЦ Јустин Поповић канонизован је у ред светитеља СПЦ заједно са Симеоном Дајбабским у Храму Светог Саве на Врачару